

[Bolvig]

organisationer besidder en omfattende og alsidig ekspertise, som det er åbenlyst værdifuldt at få inddraget i det amtslige fredningsarbejde. I fredningssager vil der let opstå sammenstød mellem økonomiske og erhvervsmæssige interesser på den ene side og ønskerne om at beskytte og bevare et udsat eller værdifuldt miljø – interesse modsætninger, der ofte er baseret på gensidig mistænksomhed. De naturinteresserede foreningers aktive deltagelse i et fredningsråd vil forhindre en række forudsigelige konfrontationer, hvorfor det for mig er ganske mærkværdigt, at miljøministeren ikke har villet imødekomme det radikale venstres og de mange foreningers – jeg burde vel til en socialdemokrat sige: interesseorganisationers – ønske om et fredningsråd. Mærkværdigt, fordi vi jo netop opfylder regeringspartiets ordførers ønske om et forbrugerråd, fordi ministeren ved flere lejligheder selv har udtrykt ønske om at inddrage foreningerne i et frugtbart samarbejde, og fordi flere socialdemokratiske folketingsmedlemmer er ængstelige for den kommende nedlæggelse af fredningsplanudvalgene, der jo netop har formålet at skabe kontakt til forbrugerne, til fiskere, ornitologer, jægere, botanikere, zoologer osv.

Jeg ser ganske vist i betænkningen, at flertallet ikke finder det ønskeligt på nuværende tidspunkt at lovfæste rådgivende udvalg, idet man håber, at amtsrådene og de «stille brugere» selv finder frem til samarbejdsformer. Nu vil de såkaldte stille brugere nok vise sig at være endog overordentlig højrøstede og selvfølgelig gøre brug af bestemmelserne i § 17, stk. 3, altså enkeltvis forlange at blive skriftligt underrettet om de enkelte sager og være deltagere i det ene møde, som fredningsnævnene mindst skal afholde.

Det forekommer mig på alle måder mere praktisk og administrativt lettere, hvis organisationerne havde sæde i et rådgivende organ.

Ministeren har jo klogt og rigtigt bestræbt sig på at skabe en nogenlunde ensartet praksis i det kommende amtslige fredningsarbejde. Derfor bl. a. kravet om fredningsinspektøren og derfor forkastelsen af ændringsforslagene om, at amterne selv må bestemme opbygningen af fredningsadministrationerne. Hvad pokker er så årsagen til, at eventuelt samarbejde med de naturhistorisk interesserede foreninger helt overlades til de enkelte

amtsråd? Jeg troede, hr. Kristen Østergaards indlæg ved anden behandling overbeviste ministeren og hr. Westh om, at der meget, meget let vil blive stor forskel på det i betænkningen omtalte samarbejde, helt afhængigt af den politiske sammensætning i amtsrådene, hvor fredningssagen i høj grad har brug for beskyttelse.

Jeg har også bemærket, at det konservative folkeparti vil stemme imod det radikale venstres ændringsforslag, til trods for at vi foreslår, at kommunerne får repræsentanter i fredningsrådene, altså imødekommer hr. Keld Andersens ønsker fra første behandling.

Formanden:

Jeg henstiller, at der bliver ro i salen, både til højre og til venstre.

Westh (S):

På foranledning af, at det radikale venstre på ny fremsætter forslaget om et fredningsråd, skal jeg sige, at vi forstår og deler de intentioner, der ligger bag forslaget, men at vi, som tidligere, ikke mener det hensigtsmæssigt at lovfæste sådanne råd, i hvert fald ikke på nuværende tidspunkt.

Vi har tidligere fået tilsagn fra ministeren om, at han nøje vil overveje fredningsarbejdet fremover, herunder hvordan samarbejdet mellem fredningsadministrationerne og f. eks. de stille brugere forløber, og at ministeren om 2–3 år, når der er indhøstet nogle erfaringer, er villig til i et samråd i udvalget at redegøre for disse erfaringer, og det finder vi på nuværende tidspunkt er tilfredsstillende.

Vi stemmer altså imod ændringsforslaget.

Askjær Jørgensen (FP):

Den radikale ordfører, hr. Bolvig, fortalte selv her på talerstolen for et øjeblik siden, at de såkaldte stille brugere nok skulle være højrøstede. Vi er klar over, at disse meget stærke interesseorganisationer nok skal være højrøstede, nok skal blive hørt. Netop derfor synes vi absolut ikke, der er nogen grund til, at man skal lovgive specielt om det og forpligte amtsrådene til at lytte efter, hvad der kommer fra disse såkaldte stille brugere, repræsenteret i nogle råd.

Intentionerne med at lave om på naturfredningsloven var jo